

เหตุการณ์ในป่าโปร่ง

ณ. โกล

๑๘. คินแคนอันอุดมสมบูรณ์แห่งนี้เป็นของข้า ข้าเป็นผู้ยิ่งใหญ่แต่ผู้เดียว ข้ายังและทนงในศักดิ์ศรีความเป็นหัวหน้า ผู้มีรูปร่างสง่างาม เชื่องนักรบ เป็นผู้รับผิชอบคุ้มครองป้องกันภัยและระวังภัยแก่พวกพี่น้องบริวารของข้า อันประกอบไปด้วย ท่านผู้เฒ่าผู้รา หนุ่มสาว รุนกระตุม และผู้เยาว์ทั้งหลาย คินแคนแห่งนี้เราใช้เป็นแหล่งทำมาหากินมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ เรารักและหวงแหนคินแคนอันนี้ยิ่งชีวิต เราจะปกป้องคุ้มครองพิทักษ์รักษาคินแคนแห่งนี้ไว้ เพื่อให้ลูกหลานได้อยู่อาศัยและทำมาหากินต่อไป หากมีผู้ใดกล้าเซกคินแคนเข้ามา ข้ามันและ จะเป็นผู้รับผิชอบต่อหน้าพี่น้องกันแต่เพียงผู้เดียว ข้าจะใช้ร่างกายและอาวุธของข้า เข้าต่อสู้ต้านทานเพื่อพิทักษ์รักษาคินแคนแห่งนี้ไว้ นั่นก็หมายถึงว่า ผู้รุกรานจะต้องข้ามศพของข้าไปเสียก่อน จึงจะเข้ายึดครองคินแคนอันเป็นที่รักของเราได้

ในสังคมของเรา อาจจะเรียกได้ว่า มีระบบการปกครองโดยอำนาจเผด็จการมาตั้งแต่โบราณกาล ในปัจจุบันการปกครองระบบดังกล่าวก็ยังดำรงอยู่ โดยข้าเป็นผู้กุมอำนาจต่างๆ ไว้แต่เพียงผู้เดียว บริวารทุกคนต้องเชื่อฟังและเคารพต่อกำสั่งของข้า ข้าจำเป็นจะต้องแสดงความเฉียบขาดให้ประจักษ์แก่บริวาร และจะ

ต้องสร้าง ความอบอุ่นใจและความมั่นใจของบริวารให้มีต่อข้า

บรรยายมาถึงแค่นี้ ท่านผู้อ่านคงสงสัยแล้ว ข้าเป็นจอมเผด็จการอีกลีลาของเยอรมัน หรืออาจจะเป็นเมาเซทุง ผู้นำจีนคอมมิวนิสต์ก็ได้ ข้าจึงต้องรีบปฏิเสธเสียก่อนว่า ข้าไม่ใช่บุคคลทั้งสองแน่นอน เพราะข้ารักสงบ ข้าไม่ปรารถนาที่จะรุกรานคินแคนของผู้อื่น ไม่ได้เผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ให้แก่ผู้ใด ไม่มีความต้องการที่จะไปช่วยปลดแอกสังคมกลุ่มอื่น รวมทั้งไม่มีความคิดที่จะครองโลกไว้ในกำมือแต่ผู้เดียวด้วย

พล่ามมาเสียอีกยาว ท่านผู้อ่านคงจะรำคาญแล้ว พาลไม่อ่านเอาต่อๆ จึงต้องเปิดเผยตัวให้ทราบเสียที ข้าคือ “หัวหน้าฝูงไก่ป่า” หรืออีกชื่อเรียกว่า “ไก่เถื่อน” ทั้งข้าและบริวารเป็นสัตว์ปีกตระกูลหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ในป่าโปร่งที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ สัตว์ปีกตระกูลเรา มีลักษณะและสามารถตลอดจนความเป็นอยู่ที่พิเศษกว่าสัตว์ปีกอื่นๆ หลายอย่าง เป็นคินว่า บินได้เก่ง ชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเป็นฝูง กลุ่มละประมาณ ๒๐ ตัว พวกเราเป็นสัตว์ที่รักถิ่นฐานมาก เราจะไม่ยอมโยกย้ายออกจากถิ่นฐานเดิมเป็น

อันซาค เว้นเสียแต่ว่าเกิดเหตุสุดวิสัยจริงๆ
เป็นต้นว่า เกิดภัยธรรมชาติ เช่นไฟป่า หรือ
มีศัตรูคอยรังควาญ นั่นแหละการอพยพของ
กลุ่มเราจึงจะมีขึ้น ในแต่ละกลุ่มของสังคมไก่
เถื่อน มีหัวหน้าฝูงซึ่งสถาปนาตัวขึ้นเป็นเอง
โดยไม่ต้องอาศัยประชาคมหลักของระบอบ
ประชาธิปไตย แต่ใช้ความเก่งกล้าความสามารถ
เข้ายึดอำนาจเอาโดยพลการ

ข้าเป็นหัวหน้าฝูงผู้มีเรือนร่างสง่างามเยี่ยงนัก-
รบ ใบหน้าและหงอนมีสีแดงกึ่งซาค คัดกับ
จงอยปากโค้งงอสีเหลืองอร่ามคูกทองคำ สร้อย
สีแดงเพลิงที่ช่วงคอพองและเป็นมันระยับ บึก
ใหญ่ ทั้งสอง ข้าง กาง ออก เล็กน้อยตลอดเวลา
แสดงความเป็นผู้มีอำนาจและความเป็นผู้ยิ่งใหญ่
ขนหางยาวเพื่อยลางจรคิน ขาใหญ่ลำต้น
ทั้งสองข้าง ค่อยกับลำแข้งที่แข็งแรงคูกผาหิน
รวมทั้งอาวุธประจำตัวที่ธรรมชาติมอบให้ คือ
“เคียวรอกสร้อย” ที่โค้งงอ ยาวแหลม และ
คมกริบคูกมีโคน ส่วนประกอบทั้งหมดนี้เป็น
อาวุธของข้าที่ใช้พิชิตคู่ต่อสู้ผู้มาต่อกรให้พ่าย-
แพ้ไปโดยสิ้นเชิง จงอยปากที่คมกริบและเคียว
อันแหลมคมได้แทงทะลุผ่านเส้นขนของปรบักษ์
ทุกครั้งที่เกิดกรากเข้าหากัน ประกอบกับลำแข้ง
ที่แข็งแรงซึ่งส่งไปกระทบร่างกายของคู่ต่อสู้
เพื่อให้เกิดความบอบช้ำอย่างรุนแรง รวมทั้ง
ธาตุทรหดและเลือกนักสู้ที่มีอยู่อย่างพร้อมมูล

ในคัวข้า ชัยชนะจึงเป็นของข้าเรื่อยมา ข้าทั้ง
ตัวเป็นหัวหน้าฝูง และสามารถใช้อำนาจเผด็จ
การกับบริวารในฝูงได้ตลอดมา ข้ามีสิทธิพิเศษ
ที่จะทำอะไรตามใจชอบ เป็นต้นว่า ผูกซาคใช้
เสียงขันได้แต่เพียงผู้เดียว ลูกฝูงหนุ่มน้อยทั่ว
ไคอาจหาญไค่ก่อกวนประชันเสียงขันมา มันจะ
ต้องโค่นแข่งปนเคียวรอกสร้อยของข้าจนเล็ด
สาคกระเซ็นในทันที นอกจากนั้นข้ายังมีสิทธิ
จะสมสู่กับลูกฝูงตัวเมียได้ทุกตัวโดยไม่มีการขัด
ขืนใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ไก่เถื่อนหนุ่ม ๆ ลูกฝูงจะ
ก้าแหงหาญแสดงความรักกับไก่สาว ๆ ไม่ได้
เป็นอันซาค

การใช้สิทธิอำนาจปฏิบัติดังกล่าว ท่านอาจจะ
คิดว่าเป็นการทารุณอันสะเทือนใจ เป็นการ
โหดร้ายทารุณจิตใจและกดขี่เสรีภาพกัน แต่
สำหรับสังคมของสัตว์ปีกตระกูลของเรา ถือ
ว่าเป็น สิ่งที่เป็นไปตามกฎของธรรมชาติที่เรา
ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ด้วยสัญชาตญาณที่มีมาแต่กำเนิด อ้ายไก่เถื่อน
หนุ่ม ๆ ไม่อาจจะทนทานต่อการผูกซาคในระบบ
“อำนาจเผด็จการ” อันทารุณและโหดร้ายนี้ได้
มันยอม สำนึกถึงเสรีภาพ ที่ จะใช้เสียงขันตาม
ธรรมชาติ ตลอดจนการแสดงความรักอันหวาน
ฉ่ำ และความต้องการระหว่างเพศที่ธรรมชาติ

เรียกร้อง ก็ชวนทัวเมียสาว ๆ เล็กลอกหนึ
ไปจากฝูง เพื่อไปครองรักในดินแดนแห่งใหม่
เพื่อที่จะครองความเป็นใหญ่และใช้อำนาจเผด็จ
การครอบงำพวกฝูงต่อไปอีก โดยไม่มีที่สิ้นสุด

๒๐
ในฐานะที่เป็นหัวหน้าฝูง ซึ่งนอกจากจะเป็น
นักรักตัวงแล้ว ยังต้องเป็นนักรบผู้เชี่ยวชาญ
ด้วย ฉะนั้นในกรณีที่เกิดมีการล่าแค้นกัน ข้า
และหัวหน้าฝูงผู้รุกราน จะร่วมกันตัดสินใจเรื่อง
ราวที่เกิดขึ้น การตัดสินใจดังกล่าวจะไม่มี การเปิด
เจรจาสันติภาพเป็นอันขาด การตัดสินใจของ
สังคมสัตว์ปีกเช่นพวกเรา หมายถึงการต่อสู้
กัน อย่างนองเลือดระหว่างหัวหน้าฝูงทั้งสอง
ฝ่าย แต่เนื่องจากหัวหน้าฝูงทุกตัว ยอมซาบ
ซึ่งถึงพิษสงอัน ร้ายแรงของเคียวรอกสร้อยที่
ท่างฝ่ายข้างใช้ในการประหัตประหารกันดี หัว
หน้าฝูงทุกตัวจึงพยายามอย่างที่สุด ที่จะไม่ยอม
ให้เกิดกรณีเช่นนั้นขึ้น โดยจะไม่นำลูกฝูงเข้าไป
หากินในดินแดนของฝูงอื่นเป็นอันขาด หัว
หน้าฝูงแต่ละตัวจึงสามารถครองความยิ่งใหญ่
อยู่แต่เฉพาะในฝูงของตนเท่านั้น

แต่ใครเล่าจะยิ่งใหญ่ไปตลอดกาล ข้าก็
เช่นกัน ต้องพบกับจุดจบในคอนบ้ายวัน
หนึ่งในฤดูร้อน ในขณะที่ข้านำลูกฝูงออก

หากินในเขตแดนของเรา ข้าได้ยินเสียง
ขันของนักเลงดีเป็นทำนองท้าทาย ดังแว่ว
มาแต่ไกล ด้วยความหลงในศักดิ์ศรีที่ใคร
จะมาย่ำยีไม่ได้ ประกอบกับความเป็นนัก
สู้ที่จะไม่ยอมถอยหลังให้กับผู้ใด ข้าจึงพุ่ง
ปราดไปยังต้นเสียงนั้น ข้าพบมันแล้ว เจ้า
หนุ่มปากเปราะกำลังส่งเสียงขัน อย่างเจื้อย
แจ้วอยู่ข้างซุ่มสะแกวัลย์นั้นเอง ข้าส่ง
เสียงขัน ตอบโต้ อย่าง กระซาก ด้วย ความ
โกรธสุดขีด วิ่งจีหวุ่นพุ่งเข้าไปใส่เจ้าหนุ่ม
ทันที แต่ยังไม่ทันจะถึงตัวของมัน “ครัน
ดักและครันดี” ซึ่งมีมนุษย์วางดักไว้ทำงาน
เสียก่อน ข้าถูกรัดด้วยตาข่ายจนกระดุก
กระดิกไม่ได้ ข้าถึงวาระสุดท้ายของชีวิต
ด้วยฝีมือของมนุษย์ ผู้ซึ่งรู้ซึ้งและเข้าใจ
ถึงนิสัยของหัวหน้าฝูงไก่ป่าเช่นข้าเป็นอย่างดี
และได้อาศัยความรู้ในข้อนี้ดักจับไก่ป่า
โดยใช้อ้ายแจรูปงามเสียงไพเราะ ซึ่งเสียง
จน เชื่อง เป็น ไก่ ค้อ ล่อให้ข้าเกิดความโมโห
ออกไปพบตามคำท้าทาย จนติดกับเพราะ
ความทรงถือว่าข้าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ไม่มีใคร
เทียบได้นั่นเอง